

og nu trøstede sig med god Mad og platoniske Tenorforelskelser. Og der var Lydia og Fennimor' og — aa Gud ja! — stakkels Kitty, den fineste og kærligste af dem alle, hvem Samlivet med en smuk Garderofficer havde brutaliseret, saa hun nu var sunken ned i det slettteste Selskab og kastede sig fra Favn til Favn som en Tøjte. Torben Dihmer var jo hundrede Gange mere værd end nogen af de Mænd, hendes Veninder havde faaet; men til Gengæld var hun selv hundrede Gange urimeligere og fordringsfuldere end nogen af dem. Og Dihmer havde vel endelig ogsaa sine Fejl. Hvem kunde vide, hvad f. Eks. denne nedarvede Kærlighed til Gaard og Jord og Kvæg og Svin med Tiden kunde udvikle sig til hos ham? Hvorfor skulde netop hun blive den ene lykkelige blandt tusinde, hvem Ægteskabet skuffede? Hvad Grund var der til at tro, at det ikke ogsaa engang skulde times hende at sidde som en forpjusket Høne og le af sin lange, dybe Drøm om Lykke. — Men da vilde hun hellere dø.

Et nyt Flodhestebrøl fik hende til at fare sammen. De kørte gennem en Pinjelund, og lidt efter gjorde Vognen Holdt ovenover en lille By, hvor de skulde spise Frokost. Byen laa i Bunden af en bred Kløft, som aabnede sig ud mod Havet. Landevejen gik i en Bue udenom den, løb som et Galleri langs den stejle Bjergvæg højt over Husenes Tage. Der var overhovedet ingen anden Nedgang til Byen end en Stentrappe i mange Afdelinger, der gik ud og ind mellem høje Havemure.

Torben hjalp Damerne af Vognen. Da Jytte steg ud,